

OHENĚŇ & KOV

KŮVO STŘELEČ

RACHEL
SCHNEIDER

FRAGMENT

Kovostřelec

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Rachel Schneider

Kovostřelec – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

OHĚŇ & KOV

KOVO STŘELEC

RACHEL
SCHNEIDER

Přeložil Zdík Dušek

FRAGMENT

Metal Slinger

Copyright © 2024 by Rachel Schneider. All rights reserved.

Cover images © aarontrutten / Depositphoto.com; IrenaStar, LightField Studios / Shutterstock.com; Eclectic Anthology / Creative Market

Interior illustrations: bubbles © kichikimi/Shutterstock

Translation © Zdík Dušek, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-253-7614-0

ISBN e-knihy 978-80-253-7624-9 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-7625-6 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-7615-7 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Mojí mamce, která snila za mě.

1. kapitola

Jestli existuje cesta,“ řeknu, abych potvrdila, na čem se domlouváme.

Kai přikývne. „Ano, ale nikdo nepůjde sám.“ Stáhne si plavé vlasy do ohonu a podívá se na Messera. „Souhlasíš?“

Messer se přes maličké zrcadlo zavěšené nad umyvadlem na Kaie usměje a přejede si dlaní po čerstvě oholené bradě. „Bojíš se, že přijdeš o veškerou zábavu?“

„Potřebuju, abys zůstal aspoň na deset minut vážný,“ pokárá ho Kai.

Obchodní loď se nakloní ke straně a všichni se chytíme nejbližšího sloupku.

Když se loď začne narovnávat, ztratím rovnováhu a rukou se opřu o jednu z latrín. Znechuceně zahučím a rychle se napřímím, jakmile se loď uklidní. Odstrčím Messera z cesty, abych mohla namočit ruce do zbylých mydlin. Čím víc se blížíme k pevnině, tím je moře neklidnější. Většina našich spolužáků se shromažďuje na palubě – touží poprvé v životě spatřit pobřeží.

Messer svému nejlepšímu kamarádovi konejšivě položí ruku na rameno. „Půjdeme všichni, nebo nikdo,“ řekne.

Vzácný výraz klidného sebeovládání v Messerových očích rozptýlí aspoň část obav, které má Kai vepsané do zamračeného čela. Kai mi podá malý ručník, abych si osušila ruce. Pořád mi

nepřipadají čisté, ale odsunu tuhle myšlenku stranou. Víc se s tím dělat nedá.

„Nezapomeňte, naším hlavním úkolem je obhlédnout terén,“ pokračuje Kai. „Zhodnotit situaci. O výstup na pevninu se pokusíme, jediné pokud si budeme naprosto jistí, že existuje způsob, jak se nenechat chytit.“

„Pro mě to není problém,“ odpoví Messer. „Zato když se podíváme na minulé výsledky vás dvou, jsou dost ubohé.“

Protočím panenky tak, aby to viděl v zrcadle. „Jednou se tvůj příděl štěstí vyčerpá.“

Pokusím se zkrotit prameny vlasů, které mi unikly z copu, ale je to marné. Vlasy mě neposlouchaly jediný den v životě, dokonce i když jsem se narodila, rozhodly se pro měděný odstín odlišný od plavé barvy běžné pro náš lid.

Shora k nám dolehnou sílicí vzrušené hlasy, které doplňuje dusot kroků na palubě.

Kai mě vezme za ramena a otočí k sobě. „Naším prvním úkolem je zhodnotit situaci,“ zopakuje a pustí mě. „Tak nedělej nic ukvapeného. Další příležitost nedostaneme.“

Nepoznám, jestli se snaží přesvědčit mě, nebo sám sebe. Trh se od doby před sto lety, kdy byl náš lid vypovězen z pevniny, koná jen jednou ročně. Existují dvě skupiny Alahanů, jež mají privilegium zúčastnit se ho: strážníci, kteří usnadňují obchodování a přepravu zboží, a uředníci v posledním ročníku před tím, než se sami stanou strážnými. Letos je nás padesát šest a u většiny z nás může trvat desítky let, než znovu uvidíme pevninu – pokud vůbec někdy. Kapitán vybírá ze všech alahaských strážných jen hrstku, která se na Trh každoročně vrací.

Dnešek může velice dobře představovat naši jedinou naději.

„Měli bychom jít nahoru, než si někdo všimne, že tam nejsme.“ Messerovy rty zvlíná jeho obvyklý úsměv. „Jo, a možná jsem slíbil Auroře, že může jít s námi.“

Kai a já si vyměníme podrážděný pohled a projevíme svou nespokojenost i slovně, ale to už Messer odchází mezi visutými lůžky, a než ho dohoníme, stoupá po schodech na palubu. Při pohledu, který se nám naskytne, zapomeneme na všechny námitky.

Pevnina.

Nic mě nemohlo připravit na zásadní rozdíl mezi tímhle skalnatým pobřežím a naším domovem mezi stromy alahaského mořského lesa. Žádné ilustrace ani obrazy, jež jsem dosud viděla, nenesou srovnání se skutečností.

Lod' se pomalu blíží ke břehu a vzrušené hlasy vystřídá ticho, jako kdyby všichni upadli do tranzu.

Ještě nikdy jsem si nepřipadala tak malá a bezvýznamná, jako když teď zakláním hlavu, abych pohledem obsáhla celou svislou skalní stěnu. Pak to spatřím. Puklinu ve skále, jako kdyby ji nějaký obr rozřál sekerou.

„Hustý,“ zamumlá Messer.

Trh probíhá na velké přístavní plošině v puklině, kterou máme před sebou. Plošina ohraničená skalními stěnami se táhne do vnitrozemí, kam až oko dohlédne, a představuje neutrální půdu, kde se my, Alahané, setkáváme s lidem Kenty.

Trvá několik dalších hodin, než naše malá flotila prokličkuje hradbou vlnolamů a můžeme zakotvit. Strážní položí lávky, abychom mohli vyložit náklad ryb, jež jsme cestou sem nalovili do sítí. Jeden z velitelů šteká povely a sítě se zvedají z vody do čekajících vozíků, aby je s námi Kentané vyměnili za nezbytné potřeby, které se kapitánovi podařilo dohodnout s králem. Obvykle jde o pšenici a další zemědělské plodiny.

Celý život jsem čekala na tenhle den. Tak napůl jsem byla přesvědčená, že existence suchozemců je jenom báje. Jak teď dokládá shon na přístavním molu, suchozemci jsou rozhodně skuteční.

Kentané, oblečení do pestrobarevných šatů zvláštních střihů, jsou nejspíš těmi nejkrásnějšími živými bytostmi, jaké jsem kdy

viděla. A podle mumlání spolužáků shromážděných na palubě, kde čekáme, až na nás přijde řada s vyloděním, jsou právě tak okouzlení jako já.

„Nenechte se ošálit těmi pěknými šaty a šperky,“ poznamená Gramble, náš učitel. Přechází po palubě sem a tam, ruce sepjaté za zády. „Jsou právě tak bezohlední a nemilosrdní jako obří oliheň.“

Nejradši bych protočila panenky, ale ovládnou se. Ničeho se nebojíme víc než obřích olihní, které podle vyprávění žijí v nejoblehlejších oblastech oceánů. Nemají žádný známý domov ani původ. Jediný doklad o jejich existenci jsou prázdné lodě, které nechávají za sebou bezcílně plující po hladině bez jediné živé duše na palubě. Říká se, že těla členů posádky byla stažena pod vodu, nikdo je už nikdy neviděl. Pokud vůbec zůstane nějaká loď. Po celé dospívání jsem slyšela tiché poznámky spolužáků, že se oběti obřích olihní stali i moji rodiče, ale podle mě nejde o nic víc než o strašidelný příběh, který se vypráví alahaským dětem před spaním, aby byly poslušnější. Představa, jak se oknem ložnice vsune obří černé chapadlo, svede – pokud jde o srovnání neukázněných dětí do latě – zázraky. Ale na rozdíl od obřích olihní, údajně schopné stáhnout k oceánskému dnu celou loď, mi Kentané připadají... jako obyčejní lidé. Nevím, co jsem čekala, ale vůbec nevypadají jako bitvami zocelení válečníci, které známe z hodin dějepisu. Jako lidé, kteří s obyvateli dalších tří území po brutální válce odsoudili Alahany k životu na oceánu, kam nás vyhnali jen s několika loděmi a sotva s něčím víc než oblečením, které jsme měli zrovna na sobě. Kentští vojáci, ve velkém množství vyrovnaní na mole a rozmístění i po plošině, nicméně rozhodně vypadají, jako by nám snadno mohli zabránit ve výstupu na břeh. Přístavní plošina splývající na hladině je jediné místo, kam nás pustí.

Přimhouřím oči proti slunečnímu světlu – vidím, že Kai už je na břehu. Vylodil se, aby si promluvil se strážnými ve svém oddílu. Zlaté vlasy mu na spáncích potemněly potem. Očima přeletí

nedaleké Kentany a loď a na kratičkou chvíli zabloudí pohledem ke mně. Vypadá... fantasticky.

Kai sem mohl připlout s vlastním ročníkem alahaských strážných už minulý rok, když mu bylo osmnáct, ale počkal na mě a na Messera, kvůli nepříliš vysoké naději, že se k němu budeme moct připojit.

Gramble pokračuje v udělování pokynů. „Až se vylodíte, držte se u své skupiny. Ty nikdy nesmějí mít víc než čtyři členy, ale taky musí být aspoň dvoučlenné. Chovejte se přátelsky, ale zase ne moc. Jsme tady, abychom s nimi v klidu a míru obchodovali, ne abychom si nadělali nepřátele. Rozumíte?“

Všichni místo odpovědi přikývne.

Gramble ze svého měšce vtiskne každému z nás do dlaně čtyři měďáky. „Neutraťte všechno na jednom místě.“ Když ustoupí, aby nám dal rozchod, na jeho obličej se objeví vzácný, ironický úsměv. „Být Alahan,“ pronese s pěstí položenou na hrudi.

Od vítání a loučení až po vyjádření soustrasti i blahopřání. Jsme jeden lid.

Jednohlasně zopakujeme „být Alahan“ a následujeme Gramblea přes lávku na přístaviště. Cítím, jak mi zrychleně buší srdce. Podívám se na Kaie i spolužáky vycvičené k tomu, aby zachovávali klid a neproniknutelné výrazy. Z jejich tváří se nedá nic vyčíst, což představuje kontrast ke směsi paniky a vzrušení, jež koluje žilami mně.

Dřevěná prkna mola mi po týdnech plavby na otevřeném oceánu připadají pevná. Z vůně jídel a koření, jež se k nám line z Trhu, se mi svírá prázdný žaludek.

Kai se postaví vedle Messera, Aurory a mě. Určitě vidí moje rozbouřené emoce, protože mi krátce konejšivě stiskne zápěstí. Na vteřinu odstíním shon kolem nás a soustředím se na jeho známé šedé oči, stejné, jako mám já – je to jediný znak, který sdílím s našimi lidmi. Kaiovy oči jsou jako bezpečný přístav a pevná kotva – oči přítele.

„Nevím, jak vy,“ prohlásí a věnuje nám úsměv, kterým je vyhlášený a který okamžitě sníží panující napětí, „ale já si najdu nejbližší stánek s jídlem, kde neprodávají ryby, a nacpu se k prasknutí.“

Jeho dobrá nálada se rozšíří na zbytek skupiny a vyslouží mu několik souhlasných zamumlání. Kai je rozený vůdce a budoucí kapitán Alahy – všichni k němu vzhlížejí a berou si z něj příklad.

Taky je jediným důvodem, proč tu smím být já. Jen velice málo dívek je vybráno pro dráhu strážných a vzhledem k mým rodičům – lépe řečeno vzhledem k tomu, že žádné nemám – bych nikdy neměla šanci se o takové místo vůbec ucházet, natož ho získat.

Messer poplácá Kaie po rameni a zazubí se od ucha k uchu. „Tak na co čekáme?“

Otočíme se k promenádě a rozhledneme se po prodejcích, kteří lemuji obě strany přístaviště. U každého stánku visí standarta rodiny, jež sem dnes přijela obchodovat. Zvědavě přeskakuju očima z jednoho stánku na druhý, z jídla na šaty, šperky a všechny další druhy zboží.

Hlídkují mezi nimi kentští vojáci s noži a meči zastrčenými v pochvách a s těly krytými zbrojí. Někteří mají na hlavách kovové přilby, které jim zakrývají celý obličej až na úzký průzor před očima. Zejména tihle vojáci mi připadají jako z jiného světa, jako kdyby se pod těmi přilbami mohlo ukrývat cokoliv nebo kdokoliv.

Jeden projde kolem nás a vidím, jak jeho oči za úzkým průzorem přejíždějí Kaie od hlavy k patě. Kai zachovává uvolněný postoj, ale pod klidným zevnějškem skrývá napětí a mě napadne, jestli kentský voják s tím zkoumavým, hodnotícím pohledem tuší, že si prohlíží kapitánova syna, i když na sobě Kai nemá vybrané šaty ani šperky.

„Připadá mi to trochu přehnané, když uvážíme, že s sebou nesmíme mít žádný aspoň trochu ostrý předmět,“ poznamená

Aurora tónem, z něhož číší pohrdání, a s povytaženým obočím se podívá na jednoho vojáka poblíž.

Znám její pevný, neústupný pohled, takže mu nevyčítám, že odvrátí oči jako první.

„Auroro,“ pokárá ji Kai. „Jsem první Wrenův potomek, který se účastní Trhu. Počínají si chytře, když jsou připravení.“

Aurora protočí panenky. „To my jsme na nepřátelském území, ne oni.“

„Máme půl dne, než nás naženou zpátky do toho lodního vězení, a já ten čas rozhodně nehodlám promrhat,“ řekne Messer a štípně Auroru do boku. „Kromě toho víme, že nepotřebuješ bodné zbraně, abys nahnala lidem strach.“

Aurora se ho pokusí plesknout do ramene, ale rozesmátému Messerovi se podaří uhnout. Kai mě pobídne jemným dotykem prstů na páteři a provede mě kolem řady vojáků. Cestou jim kývne na znamení respektu.

Nikdo mu kývnutí neoplatí. Kentané jsou možná lidi jako my, ale každopádně jsou zatraceně nevychovaní.

„Nemrač se tak, Brynn.“

Přinutím se uvolnit a nasadím mírný úsměv. „Ani kdyby nám plivli do tváří, nebylo by to tak urážlivé.“

„Přišli jsme sem v míru,“ připomene mi Kai, ale zbraně a studené pohledy vojáků vypovídají o něčem jiném.

Jsme povinni se jim podřízovat – lidem, kteří nás poslali do vyhnanství – a měli bychom jim projevovat vděk za jejich velkorysost, děkovat jim za to, že nám dovolují s nimi obchodovat, jako bychom nebyli neustále na prahu vyhladovění a vydání jim na milost a nemilost. Ačkoliv bych nejspíš měla uznat, že to je podstatně víc, než co nám nabídla ostatní území. Maile se k nám otočilo zády, Strou se ve všem řídí podle Kenty, a ačkoliv Roisoňané tvrdí, že jsou naši spojenci, nedá se říct, že by nám nabízeli pomocnou ruku.

Messer nás doveđe k nedalekému stánku, ve kterém vystavují nejrůznější pečivo: ovocné koláče, chleby i pletence s cukrovou polevou. Je vidět, že do každého výrobku investovali hodně času i péče a mně se při tom pohledu sbíhají sliny.

Messer vysází na dřevěný pult všechny čtyři měďáky a tím si získá pozornost prodejkyně. „Vezmu si, co mi můžeš dát za tyhle peníze.“

Obavy, které mám z Messerova přehnaně nadšeného chování, se rozptýlí, jakmile mladá žena oplátí Messerův nakažlivý úsměv. Odrhne si tmavé vlasy za ucho a zeptá se, jestli má rád švestky – zejména v jejích samohláskách je slyšet silný místní přízvuk.

Messer nedbá na školení ohledně citlivého přístupu, kterého se nám dostalo, a koketně se na ni zazubí. „Mám rád všechno, co je dost sladké, pusinko.“

Jestli se nemýlím, dívce se po pihovatých tvářích rozlije ruměnec. Uši, obočí a téměř všechny prsty má ozdobené stříbrnými a zlatými kroužky. Rozloží voskovaný papír a zabalí do něj jeden kousek od každého druhu nabízeného pečiva. Výsledný úhledný balíček Messer okamžitě rozbalí a nacpe si do pusy první koláček – vcelku.

Labužnický zamručí a z pusy mu při kousání padají kousky cukrové polevy. Nakonec na znamení díky skloní hlavu, sepne ruce a s plnou pusou řekne: „Jsi bohyně.“

Bledé líce jí zčervenají ještě víc a oplátí mu mírnou úklonou. Vypadá to, že Messera milují všechny ženy – nejen Alahanky, ale i Kentanky.

Dívka se na mě podívá jako na dalšího zákazníka a já zvažuju svoje možnosti. Jsem v pokušení zachovat se jako Messer a utratit všechny mince do poslední za koláče. Ty levandulové vypadají lahodně, ale je tu i čokoládový, který působí přímo božsky.

Kai mi skloní hlavu k rameni a mě zašimrá na šíji jeho dech, když mi pošeptá do ucha: „Možná mám pár mincí navíc.“

Předstírám, že se mnou jeho blízkost nic nedělá, a dál upírám oči na zboží před sebou. „Nic jiného bych od rozmazleného kapitána syna nečekala.“

Kaiův otec svému jedinému dědici skutečně dopřává.

Kai se zasměje. „Možná jsem rozmazlený, ale rozhodně jsem taky štědrý,“ řekne a ztiší hlas. *Spiklenecky*. „Kup si, co chceš.“

V tom případě si vyberu čtyři čokoládové čtverečky, jeden pro každého z nás. Zvedneme je do vzduchu jako v přípitku.

„Být Alahan,“ řekne Messer.

„Být pryč z té zatracené lodě,“ odpovím.

Aurora se zašklebí. „To jsi řekla správně.“

Všichni se zakousneme do svého dezertu a jednohlasně zasténáme rozkoší. Já si ukousnu až moc velký kus a polovina měkké čokolády spadne na zem.

„Zahnojený králíci,“ zahučím.

Messer nakrčí nos. „Bez ohledu na to, kolikrát už jsem to od tebe slyšel, pořád to zní divně.“

Aurora si rychle nacpe do pusy zbytek cukrovinky, protože se jí začala rozpadat v dlani. „Nedává to žádný smysl.“

Opráším si ruce a pokrčím rameny. „Proto se mi to líbí.“

Najdeme stánek, kde prodávají sušené ostružiny, a pomalu je žvýkáme, zatímco procházíme Trhem dál.

Obyčejní Kenťané se k nám nechovají se stejnou obezřetností jako vojáci. Tváří se spíš, jako bychom byli neviditelní, dokud se neoctnou přímo v naší společnosti. To nás pak podle všeho snáší její docela dobře.

Uchvacují mě sukně a šaty některých zdejších žen. Jsou různé dlouhé i barevné a pohupují se jim kolem nohou, když jejich majitelky pracují nebo se přesouvají mezi stánky. Některé se navíc ozdobily korálky a šperky.

Sama jsem nikdy příliš neřešila, co nosím, ale nemůžu si pomoci: moje obyčejné kalhoty a košile mi připadají poněkud fádni.

I můj prostý cop světlých vlasů, který mi splývá podél páteře, bledne ve srovnání s propracovanými účesy kentských žen.

Kai sleduje směr mého pohledu a strčí do mě ramenem. „Jsi členka alahaské stráže – přepychové oblečení není vhodné k boji.“

„Pokud bys nechtěla vypadat hloupě,“ přispěchá Messer se svou troškou. Vždycky do všeho strká nos.

Mám pocit, že bojovat v šatech by vypadalo méně hloupě než vojáci, kteří se v tomhle vedru paří s obrovskými kovovými kbelíky na hlavách.

Pokračujeme po promenádě a rozhlížíme se po možné trase do vnitrozemí. Vojáci rozmístění po obvodu Trhu působí na pozadí strmých skal jako přehnaná demonstrace síly. Skalní stěny jsou dokonale hladké, bez jediného stupínku nebo výčnělku, po němž by se dalo šplhat.

„Někdo sem museli všechno dopravit.“

Kai na Messerovu poznámku neodpoví. Nemusí. Všichni dospíváme ke stejnému bezútěšnému závěru: možná tu žádná cesta není. A nebude.

Noříme se hlouběji mezi stánky, dokud neuvidíme dav kolem provizorního tanečního parketu a neprotlačíme se do první řady diváků. Na pódiu hraje kapela složená z houslí, harmonik a bubínků. Ženy se při tanci točí, až se jim zvedají sukně.

Je na ně ohromující pohled. Tanečnice vyletují z formace, zase se do ní vrací a rukama nacházejí dalšího partnera ještě před tím, než na něm spočinou očima. Obličeje jim prozařuje smích a úsměvy a sálá z nich štěstí, zatímco píseň zvyšuje tempo. Zní čím dál rychleji a rychleji, až je pro ně těžké držet s ní krok, a teprve tehdy si všimnu chyb. Vynechaného kroku, rukou, které se nedotkly, jak měly, klopýtnutí.

Pak se hudba náhle zastaví, stejně jako tanečníci. Diváci jim nadšeně provolávají slávu a my se k nim připojíme a tleskáme, za-

tímco tanečníci se se smíchem uklánějí jeden druhému a potom odcházejí. Jedna z žen projde kousek ode mě a já natáhnu ruku, abych se dotkla látky její sukně. Jde o ten nejměkčí, nejjemnější dotyk, ale vyvolá ve mně pocit, jako by mi mezi špičkami prstů protékala voda.

Jeden z houslistů začne hrát pomalejší melodii a několik zbývajících párů se na tanečním parketu pohupuje do rytmu.

Kai mě vezme za ruku. „Zatančí si se mnou.“

Překvapeně povytáhnu obočí. „Tady?“

Jednalo by se o křiklavé porušení Pravidel chování, seznamu závazků, jejichž dodržování slíbí každý Alahan ve dvanácti letech, když dokončí základní školu. A jedním z nich je, že nesmí docházet k intimním kontaktům jakéhokoli druhu před párovacím obřadem, který se koná v roce dosažení osmnáctin.

Obřad se nazývá po legendárním „poutu párů“ a většinou se při něm uzavírají spíš strategická manželství vyjednaná mezi rodinami než svazky z lásky. Původně vznikl, aby omezoval spojení mezi příliš blízkými příbuznými rody, ale teď slouží ke zpomalení úbytku obyvatel. V izolovaném prostředí je pravděpodobnější, že lidi budou mít děti, pokud se musejí brát mladí.

Kai se na mě významně podívá. „Kdo nás nahlásí? Moji vlastní vojáci?“

Rozhlédnu se a všimnu si, že hudebníky sleduje řada z našich lidí. Podívám se na Messera a podám mu svoje pití. Jako obvykle nechám Kaie vést a následuju ho na taneční parket. Ostatní páry se na nás zdvořile usmějí, když se mezi ně postavíme na prkna ohlazená dlouhými roky tance.

„Tak,“ řekne Kai a zvedne mi bradu prstem. „Jsme tu jenom ty a já.“

Upírá na mě oči a začne se se mnou pohybovat. Bez splývající látky jsou naše pohyby méně ladné, ale zavřu oči a přiměřu se poddat Kaiovu rytmu a zpomalit vlastní myšlenky. Soustředím

se na jeho dlaň, kterou mi zlehka položil na bok, na vůni domova, která mu dosud lne ke kůži, a – bohové, ty skalní stěny jsou tak vysoké.

„Brynn, dívej se na mě,“ nakáže mi Kai. A tak otevřu oči a poslechnu. „Vždycky tě ochráním.“

Myslí si, že se bojím pokárání – jak bych taky měla, vzhledem k tvrdým důsledkům porušení alahaských pravidel –, ale nemám strach z práce za trest ani ze šatlavy.

„Nebylo by to poprvé, co jsme se dostali do šatlavy,“ odpovím předstíraně lhostejným tónem. „Ani podruhé.“

Předstírání mi zřejmě vůbec nejde, protože se Kai nepousměje při jemné připomínce našeho posledního odsouzení k noci za mřížemi. Tehdy jsme ukradli ze šňůr na prádlo spodky a vyvěsili je na stožár pod alahaskou vlajku uprostřed Hlavního mostu. Žert za následný trest rozhodně nestál.

Vůbec ale nečekám slova, která mu vzápětí splynou z úst. „Požádal jsem rodiče o svolení, abych si mohl při párovacím obřadu vybrat tebe.“

Jako by se mi zastavilo srdce. „Proč?“ zeptám se. Slyším, jak se mi chvěje hlas.

„No tak, Bry,“ řekne, oči stále upřené do mých. „Musela jsi to čekat.“

Zavrtím hlavou.

Nikdy jsem si nepovolila představy, že se někdy provdám, natož že najdu pravou lásku. Naučila jsem se odsouvat podobné myšlenky do pozadí a zamykat je v sobě tak hluboko, že jsem si ani nebyla jistá, kde jsou.

Kai si může vybrat z řady dívek a jejich rodin, které se snaží získat jeho přízeň. Já žádnou rodinu nemám. Ani věno. Nic, čím bych ho upoutala. Jsem na posledním místě seznamu.

Proč by si vybíral mě?

„Budoucí vůdce Alahy si nemůže vzít za manželku nužačku.“

Zaskřípe zuby, ale nepřestane tančit. „Víš, jak nesnáším, když se označuješ takhle.“

„Ale právě to jsem, Kaii.“

„To tedy nejsi.“

Sevře mě pevněji, ale ne tak, aby mě to bolelo. Podívám se na něj – snažím se odhadnout, co má za lubem, ale v jeho výrazu nevidím nic jiného než očekávání.

„Jsi chytrá, schopná a neskutečně krásná,“ řekne s důrazem na každém slovu, aby mě přesvědčil o jejich upřímnosti. „Tvoje jméno si šeptají i moji muži, vždycky jenom za mými zády, protože by si nikdy nedovolili naznačit, že o tebe mají zájem přímo přede mnou.“

Z jeho slov se mi sevře hrudník. Pořád se mu dívám do očí. Kai je odnepaměti můj nejlepší kamarád. Musel mě bránit přede všemi lidmi v jeho životě patrně víckrát, než mi kdy prozradil, ale nikdy ani v nejmenším nenaznačil, že by měl zájem o manželství se mnou. Ne takhle.

Omámeně zavrtím hlavou. „Je to pravda?“

Dívá se na mě se smrtelně vážným výrazem. „Chceš, aby byla?“

Zastavíme se. Snad celý život jsem čekala na tenhle den, čekala jsem na příležitost podívat se na každoroční Trh, vystoupit na souš, a on odpálí tuhle bombu?

Zatnu zuby a oběma dlaněmi mu zatlačím do prsou. Když se nepohne, zkusím to znovu, ale silněji. Vrazí do páru za ním, ale nepřeruší oční kontakt se mnou. O krok couvnu.

Přimhouří oči. „Brynn...“

Zastavím ho zvednutou rukou. Nadechne se, ale neslyším, co říká, protože se odvrátí a proběhnu davem, abych odtud unikla, abych utekla všem těm očím, které se na mě dívají.

2. kapitola

Jsem hluboko mezi stánky. Po obou stranách přístaviště se tyčí skalní stěny, cloní velkou část slunečního světla a vrhají dlouhé stíny. I vzduch je tu jiný, sytý a prodchnutý vůní země. Připomíná mi vůni těsně před deštěm. Mou nejoblíbenější.

Stánky v téhle části Trhu stojí těsněji u sebe. Je tu méně lidí a výrazněji mezi nimi převažují domorodci. Mezi nabízeným zbožím jsou svíčky, med a kameninové výrobky vhodné pro krále, pozlacené a zdobené reliéfy. Bylo by vyloženým rouháním, používat je na rybí vývar, kterým se obvykle živíme.

Obchodník u stánku s ručně malovaným kameninovým nádobím mě neláká k sobě. Je jasné vidět, že nepatřím mezi jeho obvyklé zákazníky, ale když vidí, jak si obdivně prohlížím jeho talíře, usměje se na mě. S jeleny, králíky a liškami – se zvířaty, jaká najdete na souši.

Moje vlastní kresby vedle nich vypadají neuměle a dětsky.

Ke stánku se přiblíží žena v šatech ke kolenům a já ustoupím. Tehdy si ho všimnu. *Už zase.*

Poprvé jsem ho zahlédla před několika sty metry. Když jsem ho mījela, naše pohledy se na okamžik střetly, ale i v té kratičké chvíli jsem zaznamenala řadu věcí: jak stál s rukama založenýma na prsou, jak se mu ze rtů vytratil úsměv, když mě uviděl, i jak si přestal povídat s jiným kentským vojákem.

Tmavé vlasy, tmavé oči, zlatý kroužek v jedné nosní dírce. Rty, o kterých nějak vím, že často říkají hrubé věci – nebo mi to možná prozrazuje jeho chování jako celek, ale na jeho kráse je něco vrozeně vulgárního.

Jsem si jistá, že mě od té chvíle sleduje. Kráčím dál, nechci dát najevo, že si uvědomuju jeho přítomnost, ale přejdu na druhou stranu plošiny, abych se od něj vzdálila. Jsem tak akorát daleko, aby mezi námi vzniklo dost prostoru, ale zase ne tak moc, abych vzbudila jeho podezření. Změním směr a začnu se vracet k lodím.

Jaký bude tvůj další tah?

A opravdu, přejde za mnou a dál mě sleduje s odstupem několika kroků. Na hrudi má pás s dýkou, kožená zbroj se znakem Kenty vypovídá o jeho bohatství a vysokém postavení. Rychle se rozhlédnu kolem sebe, ale nevidím nikoho z Alahy. Ze všech stran mě obklopují Kentané.

Střelím pohledem přes rameno.

Teď už se ani neobtěžuje skrývat svůj zájem – tyčí se nad hlavami ostatních lidí, upírá na mě tmavé oči a proplétá se davem.

Možná se na mě zaměřuje, protože jsem sama. V hlavě mi zní Grambleovo připomenutí, že se máme držet ve skupinách. Instinkt mi ale napovídá něco jiného. Napovídá mi, že mě loví jako kořist.

Přidám do kroku a projdu kolem další řady stánků, než se odvážím znovu ohlédnout. Tentokrát neodvrátím zrak, abych mu dala najevo, že o něm vím a že se ho nebojím.

Má tu drzost, že se usměje. Je to znepokojivé – jeho úsměv je právě tak potměšilý jako krásný. Možná ho prostě jenom vzrušuje, když může zastrašovat alahaské dívky.

Zastavím se u náhodného stánku. Doufám, že když si ho přestanu všimát, ztratí o mě zájem.

„Hledáte nějakou konkrétní barvu?“ zeptá se žena za pultem.

Ani se nepodívám, abych zjistila, co prodává, zavrtím hlavou a jdu dál. Předstírám, že si prohlížím zboží, ale jen rychle minu

několik stánků, abych se co nejdřív dostala do přední části proměnády.

Moje napětí poleví, když si všimnu dvou alahaských strážných v doslechové vzdálenosti. Nejdřív zahlédnu Messerovy lesklé vlasy a potom i Kaie, oba se proplétají mezi lidmi a rozhlíží se ze strany na stranu. Hledají mě. Aurora je následuje a popíjí něco z pohárku, jako by neměla na celém světě jedinou starost.

Znovu se ohlédnu přes rameno a uleví se mi, když ten voják nikde není. Zamávám Messerovi, ten pleskne Kaie do ramene a ukáže na mě. Zatímco čekám, až ke mně dojdou, abychom se navzájem neztratili v hemžícím se davu, všimnu si, že nejbližší stánek vystavuje drahokamy. Od vybroušených plošek zavěšených kamenů se odráží světlo a vrhá duhy na zem i kamennou zeď za stánkem. Přiblížím se k němu a přejedu prsty po kamenu, který vypadá jako mořské sklo.

„Krásný, vidíte?“ osloví mě prodejce. I přes jeho plnovous vidím, že se upřímně usmívá. Vzpomenu si, že mám pořád v kapse čtyři měďáky, a zeptám se: „Kolik stojí?“

„Tohle jsou velice cenné kameny,“ odpoví a zvedne jeden z menších kousků. „Nacházejí se v hlubokých dolech a těžko se hledají. Těhle stojí jednu zlatou minci.“

Sen o tom, jak si ho zavěsím na okno pokoje, se rozplyne. „Jsou opravdu nádherné,“ řeknu zklamaně.

Chápavě přikývne. Než se ale stačím odvrátit, kolem mého zápěstí se sevře cizí ruka. Syčivě se nadechnu. Vedle mě stojí ten voják a probodává mě tmavýma očima přimhouřenýma zlostí.

„Zlodějko,“ zaburácí. Jeho hlas se odráží od skalních stěn.

Zavrtím hlavou, napůl obranně, napůl nevěřičně. Trhnu rukou, kterou mi tiskne k pultu, abych se osvobodila, ale drží mě pevně. „Já jsem nic nevzala.“

„Že ne?“ Vytáhne mi rukáv tuniky na předloktí a otočí mou ruku dlaní nahoru. Mám v ní světle zelený kamínek. „Tak co je tohle?“

Zalapám po dechu. „To jsi mi podstrčil ty.“
 Zabodává se do mě očima. „Označuješ mě za lháře?“
 „Ano,“ potvrdím. Odmítám se sklonit před jeho panovačným
 pohledem.

Sevře moje zápěstí ještě silněji. „Slyšel jsem, že Alahané usekávají lidem, co poruší některé z těch jejich veledůležitých pravidel, kusy těla. Co utínáte za krádež? Prst, nebo ruku?“

„Já jsem nic nevzala,“ procedím přes sevřené zuby.

Chvíli se na mě dívá, téká mi pohledem z jednoho oka do druhého. Netuším, co u mě hledá, vzhledem k tomu, že oba víme, že si celé obvinění vymyslel.

Sousední prodejci a zákazníci se zastavují a sledují představení.

Voják odvrátí oči jako první. Odkáže si a dá znamení někomu za mnou. „Takže ruku.“

Jiný muž mě odtáhne od stánku.

„Tohle je nesmysl!“ Vzpírám se, abych se vymanila ze sevření silné paže, která mě objímá kolem pasu, ale voják mě zvedne, takže se nedokážu zapřít do země. „Já nejsem zloděj!“

Žalobce nás odvede kolem stánku za řadu prodejců. Druhý voják mě postaví před kamennou zeď, která připomíná spícího obra. Sálá z ní teplo a její povrch ode mě není dál než třicet centimetrů. Ještě nikdy jsem nebyla blíž k tomu, abych se dotkla pevné země.

Tmavé oči prvního vojáka se mi zabodávají do obličeje. „Polož ruku na tu zeď,“ přikáže mi.

Nepohnu se, dokonce ani nemrknu. Místo toho zvažuju svoje možnosti. Každou chvíli by se ve mně mělo ozvat deset let výcviku, ale těžko se mi soustředí, když se na mě dívá polovina proměnády. Ruch Trhu ztichl na pouhé bzučení kdesi za mnou.

Nadechnu se, abych se uklidnila, a co největší silou dupnu vojákoví, který mě drží, na nárt. Zároveň s tím mu vyšklubnu ruku. Sevření zeslábně natolik, abych se osvobodila, ale setrvačnost mě vychýlí z rovnováhy a já padnu přímo do rukou tmavookému vojákoví.

Bleskurychle mě otočí, zmáčkne mi krk předloktím a přiloží mi k hrdlu čepel. Kdyby se mě nedotýkalo ocelové ostří, udělala by na mě jeho rychlost a mrštnost dojem, ale panika přehlušuje všechny rozumné myšlenky kromě horečného uvažování, jak se mám dostat z téhle bryndy.

Rozhlížím se po Kaiovi, tékám očima po shromážděném davu, ale nikde ho nevidím. Pohled mi oplácejí samé cizí obličeje.

Voják mi zašeptá do ucha pokyn, který slyším jen já. „Polož ruku na ten kámen.“ Po zádech mi přeběhne mráz. Ten muž si se mnou jenom nehraje, jak jsem si myslela.

Přes blízkost čepele zavrtím hlavou. „Proč to děláš?“

Už má dost čekání, až poslechnu. Volnou rukou mě popadne za zápěstí a přiloží mi rozechvělou dlaň k teplému kameni.

Tělem mi proběhne bolest, která nesnese srovnání s žádnou, jakou jsem kdy poznala. Ruku i hrudník mi spaluje žár, který se rychle šíří do zbytku těla a do nohou, jako živoucí proud podobný tomu, jaký vytvářejí električtí úhoři v korálových útesech kolem Alahy, ale tisíckrát silnější.

Zaječím.

Potom, v jediném okamžiku, bolest ustane.

Otevru oči a vydechnu. Výkřik mi odumře v hrdle. Klečím na kolenou a do holení mě tlačí dřevo plošiny. Pomalu se mi vracejí smysly. Doléhá ke mně mumlání užaslých hlasů. Zvednu si ruce před obličej a s úlevou vidím, že mám pořád obě.

Ale ta bolest...

Zdvihnu oči k vojákov. Vypadá právě tak ohromeně, jak se cítím, civí na mě vytřeštěnýma očima a ani nedýchá.

Z ostatních hlasů se vynoří Kaiův. „Pusť ji!“

Voják ode mě ale neodtrhne pohled a já v něm čtu něco mezi posvátnou úctou a strachem.

„Řekl jsem, abys ji pustil,“ zopakuje Kai tónem, který používá jen zřídka a který teď utiší okolní dav.

Voják zvolna otočí hlavu Kaiovým směrem a omráčený výraz vystřídá mrazivý chlad. „Tohle na mě nebude fungovat,“ řekne potichu a klidně. „Tady nemáš žádnou moc.“

Snažím se vyhrabat na nohy, ale když se pokusím postavit, podlomí se mi kolena. Nevidím za sebe na Kaiův výraz, ale vojákův neochvějný pohled mi oznamuje, že tohle neskončí bez boje. Pohodí dýkou ve své ruce jako zřetelnou připomínkou toho, že Kai a já jsme proti němu a jeho mužům bezbranní.

„Pusť ji,“ řekne Kai znovu, tentokrát o něco smířlivěji. Voják povytáhne obočí. „Ona ti nepatří.“

Na vteřinu se rozhostí ticho následované hlasitou ránou. Messer přeskočí převrácený stánek, kolem něhož se po mole válejí rozbité sklenice s marmeládami, a zezadu chytí mého druhého únosce. Vypukne chaos.

S využitím rozptýlení, o které se postaral Messer, hmátnu po čepeli v pouzdře na vojákově stehně a zabodnu mu ji do paty. Vyjekne bolestí a padne kolenem na prkna vedle mě. Sáhne po mně, ale oženu se zbraní v širokém oblouku, takže se musí sehnout. Čepel mu mine obličej o několik centimetrů. Tím získám právě tak dost času, abych se postavila na nohy a opatrně – dávám pozor, abych se nedotkla té kamenné stěny – se přikrčila do bojového postoje.

Upře na mě oči. „Nedělej to,“ řekne s náznakem zoufalství.

To, jak rozrušeně se na mě dívá a jak se pokouší vstát na jedné noze, mě přiměje zaváhat, ale nezastavím se. Vycítí můj úmysl utéct a zařve na svoje kolegy. „Nenechte ji vrátit se na loď!“

Potácivě vykročím k Messerovi, který zápasí s druhým vojákem. Messer vycítí, že se k němu blížím, překulí se na svého protivníka a omráčí ho úderem pěsti do obličeje. Rozběhne se ke mně a obejmeme mě kolem pasu, aby mi pomohl stát.

Kai nás vidí a začne klestit cestu mezi shromážděnými lidmi. Ostatní Alahané se připojí k mele a vypukne plnohodnotná bitva s cílem dostat naše lidi zpátky k lodím.

„Jsi v pořádku?“ zeptá se Kai, když se ke mně připojí z druhé strany.

Nemrhám silami na odpověď a soustředím se na svoje kroky. Pomalu se mi vrací obvyklá pohyblivost a rychlost. Sprintujeme k opačnému konci mola, k alahaským vlajkám na stožárech. Jde o hromadný úprk, kterému Kentané uskakují z cesty.

„Co se sakra stalo?“ vykřikne Gramble. Běží proti nám a přeskakuje očima z nás na vztekly zástup kentských vojáků, kteří nás pronásledují.

Nečeká na vysvětlení a rychle nasměruje studenty na nejbližší lávku. Naši strážníci zaujmou pozici na kraji mola jako poslední obranná linie, zatímco se všichni vracíme do bezpečí na loď.

Kai se zastaví u provizorní obrany. „Kde je Aurora?“

Messer se zastaví tak prudce, až málem upadne. S dmoucí hruď se začne rozhlížet. „Myslel jsem, že je hned za námi.“

Plošinou otřeše výbuch, který všechny srazí na zem. Chvilí ne-slyším nic než zvonění v uších. Když se konečně vzpamatuju, vídím, jak z nebe prší trosky a úlomky dřeva. Zakryju si hlavu, dokud bombardování neustane. Messer mi pomůže na nohy a já si odhrnu vlasy z obličeje. Kai mě chytí za obě paže.

„Jsem v pořádku,“ řeknu. Pořád mám zalehlé uši a můj hlas mi zní tlumeně. „Co ty?“

Není čas na další rozmluvu, protože Gramble dál křičí, ať se všichni nalodíme. Kentští vojáci za námi se začínají zvedat. Polovina z nich zmateně potřásá hlavou a dívá se na sloup dýmu, který se valí k nebi z hloubi Trhu. Druhá polovina už se zase pohybuje směrem k nám a z obličejů jim září pomstychtivost.

Messer mě postrčí k lodi. „Najdu Auroru.“

Zastaví se uprostřed kroku, protože Aurora se v tu chvíli vynoří z panujícího zmatku. Rozvážně kráčí k nám, se stejným pohárkem v ruce, jaký jsem u ní viděla už dřív.

„Napadlo mě, že by se nám hodil náskok,“ řekne a zamrká na užaslého Messera.

Všichni se za ní otočí. Díváme se, jak přechází po lávce na palubu.

Kai zavrtí hlavou a postrčí mě. „Musíme zmizet.“

Posádka horečně zdvihne můstky a odrazí nás od mola. Vyplujeme právě včas, abychom viděli, jak se Trh hroutí do vln.

Mořská voda pohltí velkou část promenády včetně lidí.

Pospíchám ke stěžni a z posledních sil na něj vyšplhám. Kai mě volá jménem, ale nezastavím se. Chci mít lepší výhled na škody. Nic mě nemohlo připravit na rozsah zkázy. Auroře se podařilo vyhodit do povětří prostřední úsek Trhu o rozměrech dvou lodí. Stovky a stovky lidí šlapou vodu, drží se plovoucích trosek i jeden druhého.

Sto let obchodování a míru je... *fuč*. Z tohohle se nevyvlékne-me. Čeká nás odplata.

Uvědomím si, že pořád zatínám pěst, a když k ní sklopím oči, zjistím, že v roztřesené ruce pevně držím vojákovu dýku.

3. kapitola

Šepot utichne, jakmile sestoupím do podpalubí. Důsledky událostí na Trhu visí ve vzduchu jako těžká, dusivá přikrývka. Během zpáteční plavby se na lodi ozývají jen tiché hlasy plné melancholie, jež představuje příkrý protiklad k rozjařené, veselé atmosféře cestou k pevnině. Všichni jsou nervózní, zlobí se, že si museli nedobrovolně zkrátit pobyt na Trhu, a mají obavy z budoucnosti vztahů s Kentou.

A vinu kladou mně.

Vždycky se ozývalo šuškáni o mojí odlišnosti, řeči o tom, jak špatný vliv mám na ostatní a jak neustále zatahuju Kaie a Messera do nějakých průšvihů. Vím o všeobecně rozšířeném údivu nad tím, proč Kaiovi rodiče dovolili vznik takového přátelství, spekulace, které se teď objevují i v očích mých spolužáků, ačkoliv vědí zatraceně dobře, kdo je skutečný buřič a potížísta.

Messer zvedne oči od šachové partie, kterou hraje s Lawsonem, jedním z mála chlapců v naší třídě, které snesu. Usměje se, ale jen chabě. Nelíbí se mu, že jsem vždycky obětní beránek. Vyhýbám se mu, abych ho ušetřila přítěže spojené s tím, že má za kamarádku zrovna mě.

Procházím kolem spolužáků, kteří hrají karty, a předstírám, že nevidím, jak se mi do zad zavrtávají jejich pohledy. Propletu se mezi visutými lůžky – moje je úplně poslední v nejhlubším koutě

plavidla. Tedy – moje, Messerovo a Kaiovo, protože oba odmítli dopustit, aby mě odsunuli do izolace samotnou.

Škrtnu sirkou a rozsvítím lucernu zavěšenou mezi našimi lůžky. Rychle zaklapnu dvířka k olejem prosycenému knotu. Alahaské děti už od malička umějí odříkat zásady požární bezpečnosti. Stačí jediný nehlídaný plamínek, a celá loď může vzplanout a podepsat nám rozsudek smrti.

Odhrnu složený přehoz na visutém lůžku a s vyjeknutím uskočím před chlupatým tvorem, který rychle uteče opačným směrem.

Za zády se mi ozve smích. Toho potkana sem zjevně někdo narařičil: jako návnadu použil zrna kukuřice. Neobtěžuju se hledat viníky, protože vím, že to udělal Paul a jeho nohsledi. Už od chvíle, kdy jsem jako dvanáctiletá zahájila výcvik na strážnou, se právě oni nejhlasitěji vyjadřují k mému postavení a ruměnc, který mi vystoupal do obličeje, by jen prozradil moje ponížení.

Místo toho otočím lůžko a vlezu si na něj. Asi je to lepší, než kdyby mi v noci přivázali boty na stěžeň nebo mi vylili do klína večeri. Oboje už mi provedli a Gramble je ani jednou nepotrestal.

Počkám, dokud ve mně nepohasne zlost, a teprve potom si troufnu ohlédnout na Messera, ale ten se na mě nedívá. Mračí se na Paula. Jako kdyby na sobě ucítil můj pohled, zaletí očima ke mně. Zavrtím hlavou. Nestojí to za to, ať už plánuje cokoli. Už tak očekáváme nejhorší, až se vrátíme na Alahu, není třeba seznam našich prohřešků ještě rozšiřovat.

Krádež.

Vyprovokování války.

Velezrada.

Všechna tahle obvinění už Gramble proti mně, Messerovi a Auroře vznesl. Kai se jeho hněvu vyhnul, jak se dalo očekávat. Je naším majákem naděje, že po návratu domů unikneme vyhnanství. Kapitán Wren bude muset vzít v úvahu Kaiovu verzi událostí, než rozhodne o našem trestu.

Ujistím se, že se všichni vrátili k vzájemným rozhovorům a na kanadský žertík proti mně už dávno zapomněli, než ztlumím svoji lucernu. Teď je tu akorát tak dost světla, abych trochu viděla.

Vytáhnu zpoza opasku dýku. Přejedu prsty po dřevěné rukojeti a po kovovém pásku až k začátku čepele, u jejíž základny je vyrytá iniciála.

J

Snad rodinné jméno, když uvážím, jak je ta zbraň stará. Je docela možné, že ten předmět má větší sentimentální hodnotu než praktickou funkčnost, vzhledem k tomu, že na rukojeti je vidět tenká prasklina. I tak je čepel překvapivě ostrá a do vojákovy nohy se zabodla docela hladce. Převrátím ji v ruce sem a tam a znovu si vzpomenu na to, jak jsem se dotkla rukou té zdi. Bolest, která mi projela tělem, mi připadala skoro jako... *magie*.

Vylovím z vaku skicář a otevřu ho na stránce, kterou jsem si založila tužkou s uhlem. Dýku využiju jako těžítka, aby skicář držel otevřený, a kreslím ji znovu a znovu. Snažím se zachytit podobu nabroušené čepele z černého materiálu, odlišného od typického kovu mečů a dýk.

Se žádným z nedokončených nákresů ale nejsem spokojená, a tak otočím na nový list a začnu znovu. Právě zbraň kreslím popáté, když si všimnu, že do podpalubí sešel Kai.

Odmítne žádosti, aby se připojil ke hře. Messer ho zastaví, než Kai dojde ke svému lůžku, a já rychle schovám předmět, který jsem propašovala na loď, do skicáře, jenž vzápětí zasunu pod polštář. Kai a Messer k sobě během řeči sklánějí hlavy a já nepotřebuji slyšet, co si povídají, abych věděla, že mu Messer vypráví o potkanovi v mém visutém lůžku. V jednu chvíli Messer kývne hlavou na Paula a Kai se podívá naznačeným směrem.

Tohle nesnáším – nemám ráda, když Messer informuje Kaie o všech nepříjemnostech, které se dějí mezi mými spolužáky a mnou. Jako kdyby očekával, že s tím Kai něco podnikne, ačkoliv

pokud Kai začne situaci řešit, jenom to tím ještě zhorší. Posměšky jsou pak ještě podlejší. Ošklivější. Dvojsmyslnější.

Kai poklepe Messerovi na rameno a vykročí nejkratší cestou k našemu koutu.

Nemusela jsem se mu nijak zvlášť vyhýbat, protože se mi vyhýbal sám. Proto jsem na Messera našťvaná dvojnásob, když na mě teď spočine Kaiův vážný pohled.

Odepne si opasek a zavěsí ho na háček vedle svého lůžka. „Proč jsi mi neřekla o té šikaně?“

Jak mu mám vysvětlit – synovi kapitána, který nikdy nečelil skutečnému odporu ani od svých nadřízených, natož od sobě rovných –, že ať se pokusí situaci napravit jakkoliv, dosáhne jenom opaku?

„Když už odmítáš chodit pro pomoc za mnou, musíš se aspoň naučit bránit,“ řekne a lehne si.

Propálím ho pohledem. „Abych si za to slízla trest? Gramble bez výjimky věří Paulovi nebo doslova komukoliv jinému víc než mně.“ Obrátím pohled zpátky do temného podbříšku lodě. „Ne, díky. Nemám zájem o službu u latrín.“

Čištění toalet na lodi není práce pro slabé povahy.

Přes praskání dřevěného korábu slyším Kaiův těžký povzdych. Ví, že mám pravdu, ačkoliv to nemůže přiznat nahlas. Nesnáší, že je dokonale bezmocný, pokud jde o moje postavení v rámci stráže. Nebo, sakra, na Alaze obecně. Vliv jeho role mého nejlepšího kamaráda má své limity.

„Ono to přejde,“ řeknu, abych zmírnila jeho starosti. „Řada z nich už nikdy v životě neuvidí pevninu a já jsem důvod zkrácení jejich času stráveného na Trhu.“

Jsmo odsouzeni do jistého druhu plovoucího vězení: žijeme a dýcháme stejný vzduch bez chvilkového oddechu jeden od druhého. I když jsme byli natěšení na návštěvu Trhu, po celou plavbu z domova docházelo k hádkám a melodramatům. Zpáteční cesta

je aspoň tichá, i když jen díky tomu, že všechny spojuje zlost vůči mně.

„To, že viní tebe, není fér,“ odpoví Kai.

Je pěkné slyšet, že mi neklade za vinu katastrofální události na Trhu ani to, že mírová smlouva teď visí na vlásku, ale pravdou je, že za to přinejmenším zčásti skutečně můžu. Kdybych od něj neutekla, nebyla bych sama a ten kentský voják s tmavýma očima by nedostal příležitost obvinít mě z krádeže. Pořád nechápu, proč to udělal. Nevím, jestli plánoval dosáhnout porušení smlouvy se záměrem svalit vinu na nás dávno před naším připlutím na Trh, ale každopádně jsem ze sebe udělala snadný terč.

Kai a já jsme zatím o událostech toho dne vůbec nemluvili, pokud nepočítám Grambleův výslech hned po vyplutí. Kai prohlásil, že neviděl, jak mě ten voják sleduje, ani jak mi přitiskl ruku k pultu. Dostal se ke mně až chvíli nato. Vynechal nicméně ten detail, že mě voják přinutil, abych se dotkla rukou kamenné zdi.

Byla jsem ráda, že nemusím vysvětlovat podivnou bolest, kterou jsem cítila, jakmile se moje dlaň dostala do kontaktu s kamenem, a tak jsem se řídila jeho příkladem a tuhle část příběhu vynechala taky.

Messer se zachoval stejně. Komplikované téma Kaiova návrhu, že si mě vezme, mě ale pořád tíží jako kotva kolem krku. Kdykoliv mám pocit, že jsem si dodala dost odvahy, abych o něm začala mluvit, nedokážu ze sebe vypravit ani slovo.

„Kaii.“

Otevře oči a otočí hlavu mým směrem.

Poprvé mu zopakuju pravdu. Jenom jemu. „Nic jsem tomu prodeji neukradla. V tom bych nelhala. Tobě ne.“

Bez ohledu na všechno, co mezi námi zůstává nevyřčené, mu v měkké záři lucerny zjihne pohled. „Já vím, Brynn.“ Natáhne ruku do prostoru mezi našimi visutými lůžky a já ho za ni chytím. „Říkal jsem ti, že tě vždycky ochráním.“

Usneme s propletenými prsty.

Když mě probudí chlapecký jekot, moje ruka visí ochable z lůžka. Kai je pořád ve stejné poloze, ale teď se otočí, aby se podíval na zdroj rozruchu.

V celé velké kajutě svítí jen jediná lucerna, takže je špatně vidět, ale série kleteb prozrazuje, o koho se jedná. Paul se zmítá na svém visutém lůžku, které se s ním divoce houpá ze strany na stranu, kope nohama a máchá rukama.

„Sundejte je ze mě! Sundejte je ze mě!“

Někdo duchapřítomně rozsvítí další lucernu a namíří ji na Paula. Všude po těle se mu hemží černý hmyz a Paul se ho ze sebe snaží smetat. Zaznamenám, že jde o šváby, ale to už se Paul v panice zhoupne příliš daleko na jednu stranu a s hlasitým žuchnutím spadne na zem.

Ozve se smích, když ostatním dojde, že Paul má z těchhle dva a půl centimetru dlouhých tvorů smrtelnou hrůzu. Ječí, strhává ze sebe košili a kalhoty rychle následují. Smích sílí, což ještě prohloubí jeho vztek.

„Kdo to udělal?“ Zvedne se na nohy a udýchaně se rozhlíží.

Je větší než většina spolužáků, není radno si s ním něco začínat, a tak smích rychle utichne.

„Kdo to byl?“ zeptá se znovu, povzbuzený tím, jak nás dokáže zastrašit.

Nikdo nepromluví a Paul přejíždí očima po tichých lůžkách. Na mně se jeho pohled zastaví o něco déle, potom ho přenese na Kaie vedle mě a odvrátí se.

Vyměníme si s Kaiem významný pohled. Vidíme, že Messerovo lůžko je prázdné, a jsme si celkem jistí, že víme, kdo je pachatel. Kai potlačí úsměv a zakryje si oči předloktím, aby se pokusil znovu usnout. Já naproti tomu počkám, dokud se všechno neztiší, takže slyším jen chrápání a neustávající praskání a vrzání lodního trupu, a potom vstanu.

Paluba působí uprostřed noci opuštěně. Několik lidí obsluhuje plachty a kormidlo, ale všemi směry se táhne jen inkoustová černota. Aurora se opírá o zábradlí a povídá si s dalšími dvěma členy noční směny.

Všimne si mě a kývne k přidi. Odpovím vlastním pokývnutím na znamení díky.

Nikdy jsme se nesblížily, ačkoliv jsme jediné dvě dívky v ročníku. Je těžké se spřátelit, když vás neustále staví proti sobě. Po všechny roky výcviku jsme se snažily být lepší, rychlejší, silnější než ta druhá. Teprve zhruba před rokem nás Messer přinutil, abychom se k sobě začaly chovat zdvořile. Messer vždycky sloužil jako mírotvůrce naší skupiny.

Je ale těžké nespadnout znovu do stejné pasti, když teď všichni viní mě, ačkoliv Aurořin čin způsobil větší škody. Tu však někteří považují za hrdinku, protože nám umožnila uniknout.

Nemůžu s jistotou tvrdit, že bychom se dokázali vrátit na loď a uniknout kentským pronásledovatelům, ale taky si nemůžu být jistá, že bychom to nestihli. Skutečnost, že Aurora podpálila stánek s petrolejem a oleji, nás možná dočasně zachránila, ale z dlouhodobého hlediska naopak mohla zpečetit náš osud. Někteří spolužáci podle všeho chápou vážnost situace a vyhýbají se nám oběma. S tím se aspoň dokážu smířit.

Vystoupám po schůdkách na vyvýšenou příd, obejdu zábradlí a v duchu Auroru prokleju. Dobře věděla, co tu najdu. Nějaká dívka a Messer se od sebe odtrhnou, jakmile si mě všimnou. Dívka se pokusí zakrýt obličej a upravuje si košili, ale je to marná snaha. V posádce je jen hrstka žen a oblečení prozrazuje její totožnost: jde o Masii, písárku a Grambleovu dceru.

Odběhne a já odvrátím zrak, zatímco si Messer zapíná kalhoty. Opřu se předloktími o zábradlí na přidi. Messer se ke mně po chvíli připojí a já se na něj odvážím podívat.

„Snažíš se skončit ve vyhnanství?“

Ve tmě se zalesknou jeho zuby – i s těmi rozcuchanými vlasy vypadá jako ztělesnění mužnosti. „Pro některé věci stojí za to riskovat, B.“

Proti své vůli se nad jeho absurdním prohlášením usměju. „Jsi takový moula.“ Oplatí mi pohled – není v něm ani stopy po kajícínosti.

„Já vím.“

Zavrtím hlavou. Jeho nonšalantní postoj mě nepřekvapuje. „Za vyrušení můžeš poděkovat Auroře. To ona mě sem poslala.“

„Jak jinak,“ odpoví. „Pořád se na mě zlobí.“

„Na tebe?“ zeptám se udiveně. „Kvůli čemu?“

Zadívá se do nicoty před námi. „Dalo by se říct, že máme rozdílné názory.“

Povytáhnou nad jeho mlhavou odpovědí obočí. „Na co?“

Jeho úsměv o něco povadne. „Aurora si myslí, že je načase, abychom se Kentě postavili. Abychom vypověděli stávající smlouvu.“

To mě překvapí, i když vlastně jenom trochu. „A ty ne?“

Nakloní hlavu ke straně a podívá se na mě. „Já si myslím, že to už Aurora rozhodla za nás.“

Dlouze vydechnu. „Jaký nás podle tebe čeká trest?“

Zavrtí hlavou. „To se u Wrena nedá odhadnout. Klidně by to mohl být rok v šatlavě.“

To je maximum, k čemu byl kdo odsouzen. Pokud si někdo zaslouží delší trest, skončí jednoduše ve vyhnanství: pošlou ho pryč v malé veslici a přikážou mu, aby se nikdy nevracel. Za mého života se to stalo jen třikrát a ve všech případech za mnohem menší prohřešky než porušení sto let staré mírové smlouvy.

„Chci jenom, aby to už bylo za mnou,“ vzdychnu.

Jeho výrazu tak úplně nerozumím. „Tahle loď už je dost velké peklo.“ To je rozhodně pravda.

Změním téma. „Jak jsi věděl, že se Paul bojí švábů?“ zeptám se. „A jak jsi jich nachytal tolik?“

Jeho úsměv se vrátí v plné síle. „Mám svoje metody.“

Dlouhou chvíli se na něj dívám a potom si mu opřu hlavu o rameno. Na okamžik ztuhne, ale pak mě obejmě. To je nejvíc, jak jsme se kdy dotýkali, pokud nepočítám výcvik, a je to trochu divné.

Odtáhnu se jako první. „Už to nedělej.“

Ví, co tím myslím, ale jen se ušklíbne. „Nic neslibuju.“

4. kapitola

Od úsvitu stojíme na palubě, čekáme a sledujeme, jak se pomalu blíží náš domov.

Lod' se proplétá mezi menšími stromy, které vyrůstají na kraji mořského lesa, v jehož centru je na větších kmenech postaveno naše město. Některé kmeny jsou široké jako lodě – jsou to obři ukotvení pod hladinou, s korunami vytvářejícími hustý baldachýn. Ty stromy představují kostru našeho domova, ostrova bez souše.

Plachty jsou stažené a posádka vesluje s lodí k rybářskému molu. Vítací výbor na nás volá a mává – vidím řadu známých tváří a úsměvů zářících z pavučinovité spleti mostů natažených mezi stromy. Ochozy obkružují kulaté dřevěné přístřešky postavené na větvích stromů. Pobíhají po nich děti a doprovázejí naši lod' do přístavu. Vysoko nad hlavami drží vlajky se znakem Alahy, které vlají díky tomu, jak rychle s nimi běží.

Vzpomínám si, že jsem jako dítě dělala totéž, nosila jsem vlastní vlajku, nadšená tím, že vidím, jak se námořníci a strážníci vracejí z výpravy trvající dlouhé týdny, v závislosti na počasí někdy i déle. Jde o začátek slavnosti, která potrvá dlouho do noci. Vybauvu si únavu vyrytou do obličejů námořníků, i to, jak jsem si myslela, že se jim určitě ulevilo, že jsou zase doma a daleko od Kentanů. Jaká hloupost. Tenkrát jsem vnímala svět neskutečně naivně a prostince.

Týdny strávené na lodi z vás vysají život. Omezený prostor, nulové soukromí a den za dnem pořád stejný výhled. Potom prožijete jeden den plný vzrušení na Trhu, vidíte lidi, jídla a zboží, které se nepodobají ničemu, co máme na Alaze, a následuje právě tak náročná a monotónní plavba zpátky.

Šest týdnů na moři vám připadá jako úplně jiná, dávno minulá doba. Všechno se rozmlžuje, jako byste už nedokázali zaostřit pohled, a nezáleží na tom, kolikrát mrknete; svět je i jinak barevný. *Míň* barevný.

Hudba a nadšené volání zesílí, když zakotvíme za lodí, která dorazila nedlouho před námi. Její posádka právě vykládá dobytek a další hospodářská zvířata. Jeden muž nese na zádech svázané prase, které hlasitě protestuje kvičením.

„To je hezká připomínka toho, že vřdycky může být ještě hůř,“ poznamená Kai s nosem nakrčeným nad zápachem zvířat.

Vykouzlím chabý úsměv. „Slyšela jsem, že Uchea odsoudili k týdnu kydání stájí, když si stěžoval, že losování strážných na jednotlivé lodě je zfalšované.“

Kai vyprskne smíchy a podívá se na zachmuřeného Uchea, který právě pleská přes zadek tele a marně se ho snaží přimět, aby pokračovalo po ochozu. „Někdo si musí vytáhnout krátkou slámku.“

A to doslova. Velitel nevzal dobře, když ho Uche obvinil z podvádění, a to navzdory zvěstem, že skutečně olizuje delší slámky, aby jeho oblíbenci získali posty podle vlastního výběru.

„Ujistěte se, že jste tu nic nenechali,“ zavolá Gramble, který stojí u lávky a hlídá, aby všichni opustili palubu co možná nejspokradněji. „Umyjte se a odpočiňte si. Večer vás čeká oslava.“

Tím myslí všechny kromě Kaie, Messera, Aurory a mě. Dnes ráno za námi zašel a nakázal nám, ať po vylodění jdeme rovnou ke kapitánu Wrenovi.

„Než s námi skoncuje, nezbude pro nás žádná voda,“ zabručí Messer.

Jediná výhoda bydlení ve zchátralé Ježovčí ulici ve vlastním malém přístřešku spočívá v tom, že se s nikým nemusím dělit o nádrž s vodou. Jenom doufám, že mi dovolí, abych se osprchovala, než mě uvrhnou do šatlavy.

Kai přičichne k Messerovu ramenu. „Vážně smrdíš.“

Messer předstírá pobouření a laškovně do Kaie strčí. „Nech si toho. Ty už několik dní páchneš jako sardinky, ale nic jsem neřekl, protože se umím chovat mile.“

Obrátím oči v sloup. „Ty jsi milý jenom na lidi, co mají prsa.“

Kai i Messer ke mně prudce otočí hlavy, ohromení tím, že jsem ta slova řekla já.

„Co je?“ zeptám se obranně. „Máme snad předstírat, že Messer není totální sukničkář?“

Kai se po vteřině rozesměje a vzápětí se k němu přidá i Messer, který mě zároveň zatahá za cop.

„V tom případě bys měla být vděčná, že na tebe jsem nikdy nic nezkoušel,“ řekne s tím nejpůsobivějším úsměvem.

„To bych chtěla vidět,“ oduším.

Messer se tváří, že by se do toho skutečně nejradši pustil, ale Kai mu stiskne rukou rameno. „Nech toho,“ napomene ho. „Už jsem párkrát sledoval, jak tě srazila na zadek.“

„Bylo to dvakrát,“ ohradí se Messer. „A jenom proto, že nás ten týden Gramble přiměl trénovat se zavázanýma očima.“

V tom se neplete. Kromě toho jsem přesvědčená, že mě taky šetřil, ale i tak mu svá dvě vítězství připomínám při každé příležitosti, které se mi dostane. Stejně jako Kai.

Připojí se k nám Aurora s cynickým úsměvem. „Hlavně že si to máš jak zdůvodnit.“

Vylodíme se jako poslední a vystoupáme po schodech do prvního patra. Mezi lidmi se ještě očividně nerozšířily zprávy o tom, co se stalo, protože všichni se zdají být právě tak nadšení jako při návratu minulých výprav.

Všichni tři dojdeme na Hlavní most a čekáme, až se Kai prodere zástupem lidí, kteří soupeří o jeho pozornost. Hlavní most je ústřední, nejširší a nejrušnější ve městě a vede od jednoho konce mořského lesa k druhému. Je zavěšen na těch největších stromech, představuje hlavní dopravní tepnu, kterou můžete využít, ať máte namířeno prakticky kamkoliv, a obvykle je plný lidí, kteří navštěvují obchody vydlabané do kmenů těch nejstarších stromů.

Všechno je ozdobené konfetami a všude stojí stoly se sladkostmi připravenými na večerní oslavu dalšího úspěšného roku obchodování.

O něco dál právě připravují hry pro děti. Skupina žen z organizačního výboru společenských akcí sedí kolem jednoho ze stolů a plní váčky nasekanými a obarvenými listy, jež budou využity jako konfety.

Kai se k nám připojí a v čele naší skupinky vykročí po jednom z mnoha schodišť do druhého patra. Cestou k příbytku Kaiovy rodiny se vyhýbáme přístřeškům nižších velitelů. Kai se na nás podívá a my se v duchu připravujeme na to, co nás čeká.

První osoba, kterou vidíme, když vejdemo do dveří, je Dupre, velitel strážných a kapitánova pravá ruka. Nikdy nežil člověk, který by naháněl větší strach než Dupre. Po celé Alaze je známý jako muž, který se nevejde do dveří – musí sklonit hlavu a pootočít se, aby jimi dokázal projít.

Zevnitř k nám dolehne hlas kapitána Wrena. „Zadrž tu holku.“

Obavy, které mě okamžitě zaplaví, se přetaví v šok, když si Dupre odepne od pasu pouta a zacvakne je na zápěstí Auroře. Ta se nebrání a s odhodlaným výrazem nechá Duprea, aby jí strhl volnou ruku za záda, kde jí zacvakne druhý kroužek pout.

„Pošli ji do šatlavý a počkej venku, než tu skončím.“

Aurora nepronese jediné slovo, nepožaduje vysvětlení, proč ji zadrželi. Jednoduše se nechá odvést. Jen ještě spočine dlouhým

tvrdým pohledem na Messerovi, jako by říkala: *Vidíš? Měla jsem pravdu.*

Kai promluví jako první. „Proč jsi to udělal?“ zeptá se otce. Vypadá mnohem klidněji než Messer a já.

Kapitán Wren sedí v křesle proti pohovce. „Já se budu ptát první,“ prohlásí se sklenicí v ruce.

Postoupíme dál do místnosti, abychom se dozvěděli svůj osud.

Z kuchyně přijde Kaiova matka Falina a přiběhne k synovi, aby ho objala. „Byla jsem bez sebe starostmi,“ stihne vyhrknout, než se jí zlomí hlas.

Kai ji konejšivě pohladí po zádech. „Posílal jsem zprávy každý druhý den, přesně jak jsi žádala.“

„Měl jsi je posílat každý den,“ odpoví o něco pevněji a podrží ho na vzdálenost natažené paže před sebou, aby si ho dobře prohlédl. „Jak by to dělal každý pozorný syn.“

„Tím by zbytečně plýtval poštovními ptáky,“ poznamená kapitán ze svého křesla. Bradu má opřenou o dlaň a zdá se být naprosto uvolněný, když se shovívavým úsměvem sleduje, jak jeho manželka obletuje syna.

„Co znamená pár ptáků navíc ve srovnání s mým klidem?“ zeptá se Falina a usměje se na Messera i na mě.

Vyměníme si mírně ulehčený pohled a naše napětí se zmírní. Kaiova matka se ke mně vždycky chovala vlídně a já jsem ráda, že tu teď je.

Falina přistoupí ke mně a k Messerovi, mateřsky nám stiskne paže a zaujme místo vedle manžela.

Kapitán jí zvedne ruku a políbí ji na klouby prstů. „Pokud jde o našeho jediného syna, jsi klidná jedině tehdy, když je s tebou v jedné místnosti.“

Falina se usměje – neodporuje manželovu hodnocení.

Vlasy má stažené dozadu. Jsou přesně stejného odstínu jako Kaiovy, ale to je jediné, co mají společné. Všechny ostatní rysy

zdědil Kai po otci – vypadají úplně stejně, až na desítky let, které je dělí.

Kapitán znovu obrátí pozornost k nám a gestem nás vyzve, abychom si sedli. „Dostal jsem zprávy, ale chci to slyšet od vás tří. Co přesně se stalo?“ Nejdřív zakotví pohledem na mně.

Zhluboka se nadechnu a ovládnou se, abych se nepodívala na Kaie, zatímco popisují svoji verzi událostí.

Vyprávím, jak mě ten voják sledoval, jak mě obvinil z krádeže a pokusil se mi useknout ruku. Vynechám zmínku o té zdi i palčivé bolesti a pokračuju následujícími událostmi až po výbuch, který způsobila Aurora a pomohla nám tím v útěku.

„A nevzala jsi nic, co jsi nekoupila?“ zeptá se kapitán. Neuhýbám očima před jeho upřeným, přísným pohledem.

„Nevzala.“

Možná mi nevěří, vzhledem k tomu, že nemám nejlepší pověst, a tak mu nevyčítám pochybovačný výraz, který se mu mihne obličejem, než se otočí ke Kaiovi.

Kaiova verze se shoduje s mojí – popisuje, jak se přiblížil k tomu vojákovi a přikázal mu, ať mě pustí. Kaiova tehdejší bezmoc je jasně patrná ještě teď, i když se mu hlas ani nezachvěje.

Všem je nám jasné, že se mu vůbec nelíbilo, že nedokázal zastavit běh událostí.

Messer zopakuje stejnou verzi až na tu část, kde musí přiznat, že udeřil vojáka, který mě držel. Násilný čin proti Kentanovi představuje jasné porušení mírové smlouvy. Vštěpují nám do hlavy, abychom se jen bránili v případě bezprostředního ohrožení.

„Měl jsi pocit, že tě ohrožují?“

Messer se ošije. „Mě osobně ne,“ odpoví a zaletí pohledem ke mně. „Ale Brynn ano.“

Kapitán se znovu podívá na mě. „A ty, Brynn, měla jsi pocit, že jsi nucena se bránit, když jsi proti tomu kentskému vojákovi použila jeho zbraň?“

Měla jsem hodně času, abych přemýšlela o tom, jak jsem mu zabodla dýku do nohy. Jednala jsem impulzivně, ale přikývnu s vědomím, že v dané situaci neexistuje žádná jiná přijatelná odpověď.

Kapitán vstřebává informace, jež jsme mu sdělili. V místnosti se rozhostí ticho a my všichni čekáme na jeho další slova.

„Nikdo mi zatím nevysvětlil, proč byla Brynn vůbec sama. Máte se držet ve skupinách, abyste zabránili podobným problémům.“

Podívám se na Kaie. Připravili jsme si vhodnou výmluvu, ale Kai neuhne před otcem pohledem a odpoví: „Požádal jsem Brynn o ruku.“

Messer se zavrtí. Nemusím se na něj dívat, abych věděla, že ho to ohromilo. A podle Falinina zamračení se můžu jen dohadovat, že ji ta novina nijak nepotěšila.

Kapitán zaletí pohledem ke mně, ale znovu se zadívá na Kaie. „A dál?“

Kai se zatváří rozpačitě. „Neřekla ne.“

Přimhouřím na něj oči. *Díky, žeš mě takhle potopil.*

Neřekla jsem ani *ano*.

Všichni se na mě zahledí a já cítím, jak rozpaky rudnu. Nevím, co bych měla říct. Vůbec jsem nečekala, že budu muset kapitánovi vysvětlovat, proč jsem neskočila po první příležitosti provdat se za jeho syna.

„Potřebovala jsem chvíli, abych... se vzpamatovala,“ řeknu přes dunivý tlukot vlastního srdce.

Kapitán si povzdychne, jako by ho něco podráždilo. Vstane a projde se po místnosti. „To, co vám povím, musí zůstat mezi těmi, kdo jsou tu teď přítomní, jasné?“ Počká, až všichni přikývneme. „Máme podezření, že Aurora je součástí malé vzpoury tady na Alaze. Domníváme se, že se vydala na Trh s úmyslem způsobit výtržnost, která by ukončila platnost mírové smlouvy.“

Všichni znehybníme.

Messer se pohne jako první. Předkloní se. „Víte to jistě?“

„Ano,“ potvrdí kapitán. „Nezmínila se nikomu z vás tří o tom, že by tady chtěla podnítit povstání?“

Aurora mě přinejlepším toleruje, takže má odpověď je snadná. Zavrtím hlavou, stejně jako Kai.

Messer odpoví o něco váhavěji. „Nikdy se netajila tím, jak hodně nenávidí Kenřany,“ řekne. „Ale řada lidí vyjadřuje nechuť z toho, že se musíme na Kentu tolik spoléhat.“

Kapitán si založí ruce na prsou a opře se o stůl. „Kdybych našel způsob, jak zvýšit soběstačnost našich lidí bez války, udělal bych to. Po výměně řady depeší souhlasili, že nevypoví mírovou smlouvu, ale pod jednou podmínkou: vydáme jim obě pachatelky, které připravily útok proti jejich lidem, Brynn a Auroru.“

Kai strne. „To se nestane.“

„Kaii,“ napomene ho kapitán.

„Ne,“ zopakuje Kai. V jeho tónu není žádný prostor pro vyjednávání.

„Poslouvej svého otce,“ ozve se Falina. Kai se kousne do rtu a čeká, až bude jeho otec pokračovat.

„Nechci to udělat, protože vím, jaké k ní chováš city, a už jsem je informoval, že Brynnino vydání nepřípadá v úvahu, protože je zasnoubená s mým synem. Můžou si říct o cokoli jiného, ale manželku budoucího vůdce Alahanů nedostanou.“

Na okamžik se mi zastaví srdce, když mi dojde, co kapitánova slova znamenají.

„Navíc trváme na tom, že jsme jednali v sebeobraně. Zatím jim nevydám nikoho.“

„A když se nepodvolíme jejich požadavkům?“ zeptá se Messer.

„Kenta chce ujištění, že nedojde k povstání. Požádal jsem je, ať nám dají příležitost k vyšetřování v našich řadách, aby až nastane čas příštího Trhu, všechno proběhlo bez potíží. Což bude za dva roky místo napřesrok.“

Syčivě se nadechnu. „Vyhladoví nás.“

„Na příští rok máme dost zásob a v nadcházejících měsících se může změnit řada věcí, takže nepředbíhejme a nedělejme si zbytečné starosti.“ Kapitánova rozmrzelost z událostí na letošním Trhu má na mě větší vliv než Kaiovo koleno, které se tiskne k mému, jak se mě snaží uklidnit. „Kromě toho musíme naplánovat párovací obřad.“

Messer se zakucká vlastními slinami, ale když po něm loupnu očima, zamaskuje to kašlem.

„Běžte se trochu vyspat,“ řekne kapitán a gestem nás propustí. Sám obejde stůl. „Snad vám nemusím připomínat, že nic, co tu bylo řečeno, nesmí opustit tuhle místnost.“ Zakotví pohledem na Messerovi. „Nerad bych to musel říkat tvému otci.“

Nejde jen o hrozbu pro Messera, ale i pro nás, protože kapitán moc dobře ví, co všechno jsme ochotní udělat, abychom ochránili kamaráda.

„Výborně. Večer se uvidíme.“

Vykročíme ke dveřím, ale Messer se ještě zastaví a zeptá se: „A Aurora? Co se s ní stane?“

Wren si dopřeje velký doušek ze sklenice. „To záleží na její spolupráci,“ odpoví.

Víme, že nic víc se od něj nedozvíme, a tak mlčky vyjdeme ven. Když se za námi zavrou dveře, přesvědčíme se, že jsme široko daleko sami.

Kai si prohrábne vlasy. „Mohlo to dopadnout hůř.“

„Mluv za sebe,“ zavrčí Messer. „Auroru možná čeká vyhnanství.“

„Věděla, co riskuje, když se rozhodla rozpoutat válku.“

Messer si povzdychne. „Jak znám Auroru, bude mlčet. Nevím, jestli jí to nakonec pomůže, nebo uškodí.“ Zavrtí hlavou. Potom rozjasní tvář a zatěká mezi námi pohledem. „Uvidím vás dvě zamilované hrdličky na oslavě?“

Mám co dělat, abych se ovládla a jednu mu nevrazila. Messer se rozesměje a obrátí se k odchodu. Kai má na druhou stranu tu drzost, aby se zatvářil omluvně.

„Promiň,“ řekne a odhrne si vlasy z čela.

„Za co? Za zklamání tvých rodičů, že jsi mě požádal o ruku, nebo za to, že v té věci zjevně nemám na výběr?“

Zamračí se a zavrtí hlavou. „Moji rodiče nejsou zklamaní, že jsem si zvolil tebe,“ ohradí se.

Odvrátím od něj pohled a zadívám se na nekonečný zástup lidí, který proudí po síti mostů.

„Potřebuju se vyspat,“ řeknu potichu.

Vypadá to, jako by chtěl něco namítnout, ale můj výraz ho přiměje, aby si to rozmyslel. „Později. Promluvíme si později.“

Odejdu bez dalšího slova. Jsem příliš vyčerpaná, zmatená a rozhořčená, než abych mluvila. Jak se mi to jeví, buď si můžu vzít Kaie, nebo se nechat vydat Kentanům jako alahaská povstalkyně.

Obě možnosti jsou nejspíš lepší než skončit ve vyhnanství, ale z nějakého důvodu mi připadají stejně skličující.

5. kapitola

Když se probudím, už se stmívá. Zkontroluju lucernu na nočním stolku. Lehce s ní zatřepu, abych si ověřila, že je opravdu bez oleje, ale k pohybu po svém kulatém pokoji nepotřebuju příliš světla. Je menší než většina rybářských lodí pro jednoho a sestává z otevřené sprchy vedle latríny, z malého umyvadla a postele, vše na dosah. Občas zapomenu, jak skromné obydlí to je, ale poté, co mě povolali do kapitánova příbytku, si palčivě uvědomuju, jak málo toho mám.

Přesunu se na opačnou stranu místnosti a stoupnu si pod sprchu. Voda je příjemně vyhřátá sluncem. Nespěchám a smývám ze sebe vrstvy potu a špíny, které se na mně nahromadily během dlouhých týdnů. Využiju dešťovou vodu z nádrže na střeše i k tomu, abych si umyla vlasy – dvakrát.

Když jsem se konečně dostala domů, postel vypadala příliš lákavě, než abych se obtěžovala umýváním, a tak jsem se jen svlékla do spodního prádla a padla obličejem na polštář. Jsem ráda, že mi zůstaly ty čtyři měďáky, protože přidám povlečení k hromadě oblečení, které musím zanést k pradeně.

Když jsem konečně umytá a osušená, obloha je dokonale tmavá. Zpoza závěsů na okně se ozve zakrákání a já je rozhrnu.

Překvapuje mě, jak rychle se ten pták objevil. „Ahoj,“ pozdravím ho potichu.

Odpoví dalším kráknutím a nakloní hlavu, abych ho podržela. Poslechnu. „Během té krátké doby jsem ti určitě nemohla chybět,“ zažertuju.

Přisune se blíž, na svoje oblíbené místo. Pera má černá jako noc, ale když na ně pod správným úhlem dopadne sluneční záře, lesknou se duhovými barvami, především modrou.

„No výborně, už jsi zpátky.“ Vykloním se z okna a podívám se na Grenadininy zvlněné šedivé vlasy, které jí vytvářejí svatozář kolem hlavy. Vzhlíží ke mně z příbytku pode mnou. „Zase budu muset v každou možnou denní hodinu poslouchat vřeštění toho opeřence.“

Pták otevře zobák a zakráká, jako by ho její slova urazila. Ten zvuk mi připomíná výhrůžný smích a já vidím, jak mu při něm poskakuje hrdlo.

Grenadina to zjevně nepovažuje za zábavné. Podrážděně nakrabatí čelo. „Tvůj *domácí mazlíček* je pěkně otravný.“

Slova *domácí mazlíček* schválně zdůrazní. Trestem za to, že si někdo z Alahanů pořídí domácího mazlíčka, je snížení přidělu na celý měsíc. Jídlo je určené pro lidi, ne pro nepovolená zvířata.

Vytáhnu měďák a hodím jí ho. „Za tvoje nepohodlí.“

Grenadina chytí minci s obratností lupičky, kterou taky je, a se zamračeným úsměvem zatáhne závěsy.

Z hloubi mořského lesa ke mně dolehne hudba. Světla luceren zavěšených v oknech a podél ochozů se odrážejí od hladiny oceánu a vytvářejí ve zvlněném černém zrcadle ohnivé tečky. Vánek ke mně unáší hlasy lidí, kteří se začínají scházet na oslavu.

Zvednu svůj vak a vylezu z okna na střechu. Nabízí se mi odtud výhled skoro na celou Alahu, protože můj přístřešek je nejvyšším bodem celého města. Vždycky mi připadalo krásné a vzbuzovalo ve mně hrdost na naše lidi, kteří přežívají i v tak tvrdých podmínkách. Když se ale na ně dívám teď, z nějakého důvodu, který nedokážu pojmenovat, na mě dělá mnohem menší dojem.

Z melancholických myšlenek mě vytrhne klapavý zvuk, a když sklopím oči, zjistím, že se mi pták snaží proniknout do vaku.

„Ty jsi ale drzoun,“ řeknu mu a vytáhnu z vaku sušenou rybu, kterou jistě ucítil. „Můžeš si ji vzít. Já budu šťastná, pokud už nikdy v životě nebudu muset sníst žádnou další.“

To mě přivede k ještě nepříjemnějším myšlenkám, protože jestli nám zakázali přístup na Trh na celé dva roky, v mojí budoucnosti budou spousty a spousty ryb.

Vytáhnu skicář a zalistuju kresbami. V koutku myslí mi hlodá jedna vzpomínka, a to od chvíle, kdy jsme odpluli z Trhu. Bojovala jsem s neustálým nutkáním načrtnout ji, ale zároveň jsem se příliš bála, dokud jsem byla v tak stísněných prostorách. Chtěla jsem ji nechat odležet, a až přijde čas, cele se do ní ponořit.

Místo toho jsem nakreslila jednotlivé detaily a schovala je mezi ostatní nákresy, abych je nezapomněla. Mezi šaty kentských žen, v černobílém provedení na papíře bez lesku a bez života, mezi obrysy prodejních stánků a standart jsem na kraj stránek zachytila oči, krk a ruce jediného muže. I když jsem je kreslila podle čerstvých vzpomínek, nepodařilo se mi je zachytit tak, jak skutečně vypadaly. I tak to ze sebe musím dostat, ačkoliv vím, že mě výsledek zklame.

Nalistuju čistou stránku a zavřu oči, abych si v duchu znovu promítla celou scénu. Je to jen kratičkový výjev uprostřed panujícího chaosu, vteřina, kdy jsem se ohlédla přes rameno, moje oči se střetly s jeho, zatímco jsem běžela k Messerovi... a kdy mě pohled toho tmavookého vojáka prosil, ať se zastavím.

Zase oči otevřu, přiložím uhel tužky ke stránce... a začnu kreslit toho vojáka na kolenou. Pták se přisune blíž, najde si místo na mém pokrčeném koleni a usne jako při většině návštěv u mě.

Oči jsou nejtěžší. Všechny ostatní rysy zvládnou zachytit ve správném poměru – nos, líce, bradu –, ale jestli se mi nepodaří oči, všechno bude nadarmo, a tak začnu právě jimi. Jsou tmavé

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Kovostřelec.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.